

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET QUIESCAM

OBIETUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSUS INVENIT SIBI DOMUM

ET TURTUR NIDIUM ALTARIA

XXXII. ÉVF. 1932 JANUÁR

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

VIRGO IPSUM, OUEM GEND

IT DEUM ADORAVIT

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPLUO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI CUJUS NON SUM DIGNUS

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula*: A Szentséges Szív jegyében. — *Harsányi Ilona*: A jószívű szomszéd Jézuskája. — Magyar karácsonyest. — *Tóthné-Kolosi K. Aloyzia*: Felragyog az égi fény. — *Eöri János*: A társadalmi kérdés és az Oltárszentség. — *Központi*: Januári imaszándékunk. — *Németh István*: Felhők közt miséztem. — *Volarics Ferenc*: Egy tövis Krisztus koronájából. — *Oltár-egyesületi élet*: *Fischer Lajos*: A Budapest-Terézvárosi Fiókkoltáregyesület tízéves jubileuma.

Szentföld. Szerkesztette *Zadravecz István O. F. M.* püspök. (A Szentföld Magyarországi Biztosi Hivatalának a kiadása. Budapest, 11., Margitkörút 23.) A *Szentföld* két kötete kimerítő képet ad mindarról, amit a Szentfölddel kapcsolatban a művelt embernek tudnia kell. Nemcsak az egyházi tudomány szempontjából foglalkozik e mű Jézus életének a színterével; — a művészet eszközeit is segítségül veszi, hogy a megalkotott kép gazdag, színes és erőteljes legyen, beleégyjen a keresztény lélekbe. Elkészítésén *Sik Sándor, Tormay Cecile, Harangi László, Harsányi Lajos, Környey Paula, Lendvay István, Havas István, gróf Pálffy Erzsébet, Kincs István, Gáspár Jenő, Blaskó Mária, Hevesi M. A., Márton Lajos, Kerékgyártó Árpád, dr. Ajtai-Ackermann Kálmán, Gabúnyi János, Zadravecz István, P. Majsai Mór, dr. Madarász István, Tóth Tihamér, P. Takács Ince, P. Kaizer Nándor, P. Horváth Zsigmond, dr. Tóth Kálmán, Csárszky István, dr. Pilismaróty Bozóky Gyula, dr. Radványi Kálmán, P. Oslay Osald, Röck Gyula, Maltasóvszky Kasszián, Horváth Zsigmond, báró Vécsey József Aurél* fáradoztak.

Hézagpótló, nagyszabású, külső kiállításban is páratlan mű a «Szentföld».

Az Oltár-egyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

	Pengő		Pengő
«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetés	2.50	Litánia szent Józsefről	—,05
Egyes példány	—,25	Levelezőlapok «Örökimádás-tempom»	—,10
Régi teljes évfolyam	1.20	«Kánter Károly»-emlékkép	—,05
Vezérkönyve	—,80	«Jézusom Örömom» folyóirat, előfizetés egész évre	1.60
Felvételi füzet	—,10	Egyes példány	—,16
Félszázados története	3.—	Az Euch. Gyermekek Szöv. érme indulója	—,08
Érme	1.—	Kis Örökimádás imakönyv	1.—
Szervezése és működése	—,10	Fehér lilium	—,15
Jézus Szíve hónapja, füzve	—,30	Az isteni Gyermekeknél imakönyv	1.50
kötve	—,60	Hozzávaló énekpótfüzet	—,50
Nádásdy «Havi magány»	—,80		
Kis szent Terézia szelleme	3.50		
Litánia latin szöveggel	—,05		

A Szentséges Szív jegyében.

BABONÁS embereket — kik, sajnos, igen sokan vannak — meglehetősen bosszanthatja az a körülmény, hogy az újesztendő pénteki nappal kezdődik. Az igazán hívő katolikusok, akik korrektszelleme, öntudatos lelkiélettel élnek, bizalomteljes reménnyel tölti el ugyanaz a tény, mert ez év első napja szentszívpéntek, az Úr Szíve irgalmasságának a napja.

A babona a vallásosság leggroteszkebb ellentéte.

Szent Pál apostol figyelmezteti a rómaiakat, hogy lesznek idők, amikor az emberek az igazságtól elfordítják figyelmüket és «mesékre» hallgatnak, «viszket» a fülük badarságok után; akármilyen ostoba babonáról hallanak, az kellemes csiklandozás a fülükben, mindjárt befogadják és hitelt adva neki, terjesztőivé válnak. A babona olyan módon szaporodik, mint a gomba. Valóságos járványa a mi korunknak. Ott találjuk a műveletlen embernél, de még nagyobb mértékben a civilizáció és észkultúra százazrei és — sajnos — kiváltságos tizezeinél. Sokan megvetéssel azonosítják a babonát a vallással és amiatt gyűlölik ezt is. Pedig a babona oltóvíz a vallásosság tiszta tüzlángjára. Ahol babona ütötte fel fejét, ott okvetlenül elsenyved a vallás s olyan elferdüléseket mutat, amelyek már valósággal vallástalanságnak nevezhetők. A babonás ember megelégszik ismert babonáival; azokban kezd bízni jobban, mint az imádságban vagy Istenben és a végén teljes istentelenségben lyukad ki, mert a babonában való hite egészen elhomályosítja az igaz hitét. Olyan viszonyban van a babona a vallásossághoz, mint az élősd a alanyhoz, amelyen élősködik. Az élősködő meghízik, az alanya pedig elsorvad és sokszor el is pusztul, mert az élősd elszívta energiáit.

A babona ellen föl kell vennünk a harcot akár az élősdiek ellen szokás.

Kiváló alkalom erre a jelen újév napja. Domborítsuk ki először *Isten mindenhatóságának gondolatát*. Minden sors az Ő kezében van, de bölcsesége elfogadja, sőt kiszámította a mi közreműködésünket, sorsunkba belekalkulálta minden érdemünket és Szt. Ágoston szerint, «aki téged nélküled terem-

tett, nem fog üdvözíteni nélküléd». Kérnünk kell tehát az áldást, az isteni mindenhatóság kegyes belenyúlását a világ problémáiba, hogy jelen nyomorúságunk fojtogató légköréből vigasztalóbb, emberibb és Isten terveinek is megfelelőbb életkörülmények közé jussunk. Aki Istenben bízva imádkozik, az most is meghallgatást nyer.

Tekintsünk Jézus szentséges Szívére, hisz az újév napja első péntek, ennek pedig az isteni jóság irgalmas megnyilatkozása a karakterisztikuma. Erről sokat tudnának beszélni a lelkiatyák, kik a gyóntatószékben sokszor elálmélkodnak az Isten jóságán, amelyet a szentséges Szívől áraszt ki leírhatatlan nagylelkűséggel az emberekre. Ebben az újévben ezt az irgalmas jóságot remélhetjük a szentséges Szív jegyében. Természetesen közre kell működniünk nekünk is. Bizalmunk, alázatos könyörgésünk, eddigi szenvedéseink följajnlása, az isteni akaratban való teljes megnyugvásunk és törhetetlen hűségünk az összetevői annak a lelkiületnek, amely a szentséges Szív áldásos beavatkozásával jobb jövőt, boldogságot hozhat nekünk az újévben.

Az Oltáregyesület tagjai — a babonával szemben — ennek a szellemnek legyenek apostolai. Vigyük bele a köztudatba, hogy ez az év az Úr eukarisztikus Szívének az éve; emeljük föl embertársaink lelkét ennek a Szívnek boldogító megismeréséhez, hódoló imádásához és szerető engeszteléséhez, mint ahogyan azt az Oltáregyesületben is hivatásunknak valljuk s ahhoz a legjobb orvosságot adtuk a babona ellen és legjobban dolgoztunk Oltáregyesületünk jövője érdekében is.

Mátrai Gyula dr.

A JÓSZIVŰ SZOMSZÉD JÉZUSKÁJA.

Éjfélt misén
békésen mosolygó a kis Jézuska álma.
Annuska, Jancsi,
két kis koldusgyerek
szelíd ébredését epedve várja.
Rongyos a ruhájuk.
Cipőjük már régen nincsen.
A kis jászol előtt
ezeken jár eszük
s már hasonló földi kincsen.

Messze útjukról
úgy hozta őket hideg hófergeteg.
Atyjuk már rég halott.
Anyjuk szalmaágyon
szenedő, nagy beteg.
S tágranyilt szemekkel
csak állnak, nem tudnak tovamenni.
Elhal az ének.
Külről a templom.
S a kis Jézus csak nem akar felébredni.

Szigorú bácsi jön.
Könnyhullajtva indulnak szavára.
Gyönyörű csillagos a mennybolt.
S hazatérvén a szobaközépen
nagy karácsonyfa,
alatta új ruha s új cipő is volt...

Harsányi Hona.

MAGYAR KARÁCSONYEST.

Kiterül a földre
a megbocsátás szent égipalástja.
Csendes kis falusi házakra
leszáll a béke.

Elcsitul most a fájdalom.
A bűn kaján arca eltorzul.
Kis templomunk harangja kondul
éjféli misére.

Csillog az oltár.
Üdvözítőnk jászolban szendereg.
Magyar szívük szent reménységével
borulnak le az emberek.

Háriányi Ilona.

FELRAGYOG AZ ÉGI FÉNY.

Csillagtalan sötét éjben
Felragyog az égi fény.
A hitetlen, bús szívekben
Ébredjen fel hit, remény.

Két kacsóját felénk tárja,
Siessetek, emberek.
Közénk szállt a kis Jézuska,
Az isteni szeretet.

Megértően nézi, látja
A sok fájdó könnyeket.
Kicsi arca, szent mosolya
Meggvigasztal bennünket.

Imádásra siessünk.
Öröm szálljon szerteszét.
Béke, Béke, — szeressetek,
Földre szállott ma az ég.

Tóthné-Kolosi K. Aloyzia.

A társadalmi kérdés és az Olfáriszentség. (VI.)

14. Hogy az egyik legszembetűnőbb társadalmi bűnön kezdjük: ott volt és sajnos most is itt van közöttünk makacsul, kiirthatatlanul a túlzott igényesség, az indokolatlanul követelődő szerénység, eröltetett kényeskedés, az önmagánál mindenáron többenniakarás, az egyszerűség és megelégedettség hiánya. Hány ember van, aki szerencsétlennek tartja magát s a keserű panaszosok seregét növeli azért, mert csak egyrendbeli ruhája van (s az se eléggé csinos), csak egy szobája van (az is szűk), csak két fogás étel kerül asztalára (az is sovány)! Hányan vannak, akik átkozódnak, mert nem szórakozhatnak, nem élhetnek úgy, mint sokan mások! S hányan keverednek adósságba — csak azért is! S hányan lépnek a bűn útjára, hogy a látzatot megszerezzék vagy megtartsák! Szegények, de nem azért, mert nem telik a finomkodásra vagy mert az a szükségeseket is fölemészti, hanem, mert elvesztették szemmértéküket, mert az élet értelmét és értékét afféle hiúságokban keresik.

Jó volna, ha lehetne, az ilyeneket mind elvezetni az Oltáriszentség elé s ott megértetni velük: Nézzétek, micsoda igénytelenség, szerénység, megelégedettség! A Táborhegy dicsőségében tündökölhette s a sötét tabernáculumban lakik! Ruhája aranyszövetből lehetne sugárzó gyémántokkal díszítve s egyszerű fehér lepelbe takarja magát! Királyokkal ékezhetne együtt, de inkább önmagát adja eledelül a koldusoknak is. Mi mindenről mond le értetek! Lemond legegységiből: személyes szabadságáról; le arról, hogy tetszés szerint mozoghasson; le arról, hogy szemei az általa teremtett világnak legártatlanabb természeti szépségeiben gyönyörködjenek; lemond arról, hogy a legszebb földi zenét: a madárdalt és gyermekkacagást hallja; lemond a zamatos gyümölcs Izéről, a virágok illatáról; lemond az életnek még legcsekélyebb megnyilvánulásáról is. Miről tudna még lemondani, amiről az Oltáriszentségben már le nem mondott? Egyről: a szívetekről. Erre igényt tart s hogy elfogadhassa, azt akarja, hogy bele ne bonyolódjék a világ hiúságaiba. Viszonzásul a saját Szívét ajánlja nektek, amiben minden gyönyörűségét, az élet teljességét találhatjátok meg. *«Én leszek a ti nagy jutalmatok.»* (Gen. 15.) Mérsékeljétek vágyaitokat, igényeiteket; szeressétek vagy legalább béküljétek meg az egyszerűséggel. A folytonos panasz helyett, amivel csak saját magatokat keserítitek s a zűrzavart növelitek, halljátok a zoltáros énekét:

Ne nézd bosszúsan a gonosz javát,

Ne irigyeld a bűnös jó sorát.

Hagyd a haragot, hagyd a búsulást,

Csak rosszra visz, hagyd a bosszankodást;

Mert kiirtatnak, kik gonoszra törnek

S akik az Urban bízna, azok bírják a földet.

Az Urban leld gyönyörűségedet

S szíved vágyát megadja neked . . .

Hűséges légy, úgy lakjad földedet. (A 36. zs.-ból.) Eöri János.

A Rózsafüzér Képes Naptár az idén is értékes tartalommal, sok széppel változtatossá téve jelent meg. Ajánljuk. Ára 1 P 20 f. Megrendelhető a Szent Domonkos-u. 3. alatti dömésatyáknál, Budapesten.

Cantica Sacra címen megjelent az «Egyházi énekek gyűjteményének» I. kötete B. Buchner Antal, Béres István és Luspay Kálmán szerkesztésében, az Egri Nyomda Részvénytársaság kiadásában. Teljesen korrekt szöveggel és kottával hozza a leggyönyörűbb régi és új énekeket, amelyeket az egyházi hatóság jóváhagyott s így a templomban énekelhetők. Örülünk azon, hogy páratlan szépségű régi énekeinket, amelyek kódexekben találhatók csak és az új egyházi énekek közül is a legszebbeket tette közkinccsé. Megrendelhető az Egri Nyomda Rt.-nál, Eger.

Januári imaszándékunk.

Az Oltáregyesület fokozottabb tevékenykedése.

Ezért is kell imádkoznunk, mert semmi sem lehetséges az Isten kegyelme nélkül. Az Oltáregyesület vezetőinek, terjesztőinek, összes aktív tagjainak és munkatársainak szüksége van arra, hogy égi fény világítsa meg értelmüket, isteni szeretet vezesse akaratukat s a Szentlélek temploma legyen a lelkük. Csak így felelhetnek meg hivatásuknak, amely a legfőbb Oltáriszentségnek, tehát a szentségek Legszentebbike ügyének a szolgálata. «Lélekben és igazságban» kell imádni az Istent s ez nem más, mint a kegyelem teljes uralma a lelkünkben. Ezért imádkoznunk kell, mert az imádság diszponálja, előkészíti lelkünket a kegyelem uralmára és a kegyelmet ki is érdemelheti, ha igazán Istennek tetsző módon végeztetett.

A legfőbb Oltáriszentségben nem szunnyadnak, hanem élnek az energiák, amelyek mind aktivitásra hivatvák. Imádságos törekvésekkel legyünk előmozdítói ennek a fokozottabb oltáregyesületi életben. *Központi.*

Felhők közt miséztem.

Svájci levél.

ORÁGA, jó lélek! Ritka élményről írhatok. Kétezer méter magasban misézhettem. Hozzá még az első szentmisét mondtam egy csinosan megújított, kedves alpesi kápolnában, mely Davos közelében a Flüelahaág egyik kanyarulatánál mint valami sárfészek tapad a bérce szikla oldalához. Sokáig romokban hevert szegényke. Ugyanis protestánskézre került s ezzel árságra jutott. Feldúlták oltárát, nem volt már lelke, csak pusztulás várt rá. Mint megfagyott könnycsepp és kőbe meredt bánat hevert az országút partján szájalmat keltve s egyben szemrehányólag gyászos sorsáért.

Az idej nyáron visszajött az Egyház birtokába, így aztán a romokból új életre támadt a kedves, kis kápolna. Olyan most, mint a kinyílt virág, mint a mosolygó sziklarózsa, mely a fáradt vándort édesgetőleg vonzza magához jóleső pihenőre, egy Ave Máriára.

Gondolhatod örömet, mikor száműzött Királyunkat visszahozhattam hajlékába. Tudom, szívesen tért vissza, hisz gyönyörűsége az emberek közt lenni. Mikor az átváltozás után először térket hajtottam előtte, alig tudtam felkelni, ezek hódolatának és engesztelésének súlya nyomott a porba. Majd, mikor először emeltem fel a hófehér szent Ostyát s benne az áldozati Bárányt, bár nagyon fáradt voltam, mégis szerettem volna sokáig úgy maradni, hogy ott a magasban minél tovább magasra emelve tarthassam az ég és föld Urát. Mondhatom, soha nem tapasztalt megrendülés töltött el a

magasságok hatása alatt. Mintha a hegyek feltörő sóhaja szállt volna át rajtam s felülről az eget lenyúló karjait érintettem volna.

Maga a természet is sajátságosan érdekes tüneménnyel kísérte szentmisémet. Sűrű gomolyfelhő borította az egész hegyláncot le egészen a kápolnáig. Szentmise közben aztán széthasadt a fellegek kárpitja, ránk mosolygott az ég tüzes szeme s aranyos sugározón ömlött a kis kápolna belsejébe. Mintha csak a fényes Táborhegyre csöppentünk volna az előbb még sötét Kálváriáról.

Október elején másodszor miséztem ebben a kedves sasfészekben. A félórás autótűt teleszórta lelkemet az alpesi ősz gazdag színpompájával. Gyönyörű bíborszőnyeg vonja be az óriási hegyoldalakat abban a magasságban, ahova már a fenyő sem jut el, ahol csak az alpesi áfonya és hasonló törpecserjék haldokló színes levélzete koszorúzza az ijesztően hatalmas sziklákat. Istenem, mennyi költészet, mennyi pazar szépség van a hervadó természetben is! Megértettem, hogy Isten gondolatai szépek még a halálban is.

Drága Testvér, ez a kis alpesi kápolna egy másik kápolnára, egy lelkikápolnára tereli figyelmemet és tollamat. Az Isten temploma mégis csak legszébb az emberi lélekben. Sajnos, ez a kápolna is tud üres lenni, tud rombadőlni, romokban heverni, de — hála Istennek — ebből a romból is van feltámadás, van új élet, van bensőséges kapcsolódás Istenbe. Megkapó példa erre Semer Magdolna élete. Vázolom röviden.

Genfben született 1874-ben. Apja előkelő francia mérnök. A jó Isten testi-lelki javakkal gazdagon megáldotta a bájos kis teremtést. Katolikus iskolákat látogat. Tízéves korában anyagi áhítattal fogadja először az Úr Jézust ártatlan szívébe. Tanítóinak öröme, büszkesége. A hittanban főleg kitűnik, püspöke meg is jutalmazta érte. — Fájdalom, a gyermekkorral vége mindennek. A hitetlen családi kör, aztán káros olvasmányai, majd mind gyakoribb kapcsolatai a vallásellenes világgal, kioltják hitének mécsesét és rombadöntik lelkének templomát. Tizenhatéves korában menyasszony. Egész természetesnek látja a tisztán polgári kötést. Két év múlva anya, de kisfiának keresztelése még csak szóba se kerül . . .

Sokat olvas. Feltűnően jártas a modern irodalomban s filozófiában. Szellemes társalgó, lebilincselő modorú. Harminczéves korában hódító erejének tetőfokán áll. Körülrajongják. Bele is szédül hiú dicsőségébe s férje a nyomorba taszítja. Keserű, könnyes, inséges évek következnek rá. Végső elhagyatottságában ismételten egy párizsi zárda nyújt neki menedéket. Majd alkalmazáshoz jut és nyugodtabb idők várnak rá. 1921-ben bekövetkező haláláig.

A nyomorúság megalázta, bár külsőleg igyekezett büszkén viselni sor-sát. Be-betér a templomba, eleinte csak azért, hogy a zárda főnöknőjének kedvét keresse, később a lelke is vonzotta. Kezébe vette az Evangéliumot, majd katolikus írókat is olvas. Lassan kezd dörögni lelkében, mire 40 éves, már hívő s ettől kezdve óriás léptekkel halad a tökéletesedés útján. Mintha csak érezné, hogy rövid az élete már, bámulatos nagylelkűséggel gyakorolja az evangéliumi tanácsokat. Az Úr Jézus is rendkívüli kegyelmekkel halmozza el, sőt a három utolsó évben, a teljes önátadás után, szinte állandó misztikus egyesülésben van vele.

Halála után lelkivezetője, egy párizsi kat. főiskolai tanár, a boldogult naplóiból megírta lélekrajzát. Ebből közlök most egy-két jellegzetes vonást, néhány igazi gyöngyszemet.

Magdolna főjellemonása a jóság szeretete. Ezt kereste, kutatta, ahol ezt úgy vélte, hogy megtalálta, ragaszkodott hozzá. Természetes, hogy sokat, sajnálatosan tévedett. De végre is boldogan írhatta: Kerestem a jót s megtaláltam az Istent. Meghatóan tudja ecsetelni örömét, lelke boldogságát, melyet a legfőbb Jóság birtokában élvez. Rendkívül hálás a hit kegyelméért. A hit neki nem más, mint új érzék, új szem, mellyel a jót, a szépet, az igazat látja és boldogan élvezi. Hite kárpótolja mindazt, amit elhagyott. Hitében az Egyház új otthona, az emberek testvérei. Szegénységében is gazdag, engedelmisségében leli legszebb szabadságát. Tisztaságában bont szárnyat Istenhez s boldog benne, minő még sohasem volt, sőt nem is sejtette.

Lelkiatyja találóan így írja le pár szóval életét:

Magdolna útja a bűnbánó, nagylelkű, feltétlen szeretet és odaadó kész-

ség a kegyelem minden indítására. — Engem nagyon meghat az a gyermeki bizalom, mely nem sokat tépelődik, szomorkodik a mult hibáin, hanem összes figyelmét a jelen szeretetére irányítja, így a mult tévedése nem lesz a szebb jövő kerékkötője. A jó Isten is ezt keresi a megtérő lélekben. A multon való sok kesergés az alázatosság hiányából s a bizalmas szeretet gyengeségéből fakad igen sokszor.

Nagylelkűségét főleg a hála táplálja. Visszaemlékszik, mi volt ő. Megtérése előtt nagy elhagyatottságában több ízben földre roskadt, úgy érezte, imádkoznia kell. De kihez, nincs hite. Hát önmagához, a benne rejlő valami jóhoz imádkozott. — Ime, egy példa, minő szükséges az ima. Szükséges, mint a léleket. Ezt panasolta fel egyszer fia is. Hit nélkül nőtt fel. Egy lázas betegségben álmatlan éjszaka után így panaszkodik: «Mama, egész éjjel nagyon elhagyott, nagyon egyedül voltam. Csak tudtam volna imádkozni!» — Később ő is megtanult anyjától.

Magdolna lelkét főképen az Egyház, a templom s az Oltáriszentség tölti el nagy hálaival. Mikor először tévedt templomba, a szószeckről ezek a szavak ragadták meg: «aki elhagyatott, jöjjön e házba, itt jóra tanítják, itt vétkeiket megbocsátják, itt erőt, testvért, Mestert, Atyát nyer». Érthető, hogy könnyek borították el szemét. Akkor a fájdalom könnyei, később a hála, a szeretet könnyei.

Nagylelkűsége a teljes önátadásban, fogadalmában nyert kifejezést. A világban maradt, de teljesen Istennek élt. A szentségi Jézushoz való gyengéd viszonyában először csak rabszolgának, majd szolgálónak nevezi magát, lassan tovább megy, a szeretetben mindig többet mer; hűségének, végül boldog kis jegyesnek érzi magát. S nagy öröme a misztikus egyesülésben ugyanezt hallja az isteni Mestertől. A szeretetnek ez a szeráfi foka tölti be és koronázza meg földi életének utolsó éveit. Az életszentségben magasra jutott, mert nagyon szeretett.

Drága lélek, gondold el, a szeretetnek hány ilyen hőse vár ránk az örök hajóban; egyben hányan segítenek bennünket, hogy bátran, bizalommal kövessük nyomait.

Úgy-e, mi is segítjük egymást. Szeretettel köszöntlek.

Németh István.

Virágcsokor páduai Szent Antal tiszteletére c. Lubinszky Viktória IV. javított és bővített kiadásban jelentette meg Szent Antal imakönyvét a nagy szent jubileumára. Ajánljuk Szent Antal tisztelőinek. Megrendelhető a Szent Szív-zárdában Budapest, VII., Ajtósi Dürer-sor 75.

Egy tövis Krisztus koronájából.

Irta: *Volarics Ferenc.*

(Folytatás.)

A WARTBURGI várban csendes, boldog élet honolt. Erzsébetet is szeretetteljes tisztelettel vette körül már mindenki. A megpróbáltatásoktól mentes időben Erzsébet sokszor nem érezte lelkében a neki oly kedves tövis fájdalmát. Ilyenkor nagyon aggódott és nem is gondolta, hogy csak ezután fog következni a legnehezebb és legtávolabbi tartó próba.

A próba kezdete férjének, Lajosnak hadbavonulása volt. Lajos örgróf elkísérte császárárt, II. Frigyeszt 1228-ban a Szentföldre. A szomorú készülődés után csakhamar elérkezett a búcsúzás még szomorúbb pillanata. Mindenki sírt, mikor az egymást szerető kis család búcsúzását látta. Erzsébet a fájdalomtól csaknem elalélt. Mintha csak megérezte volna, hogy ez az utolsó földi búcsúzás és csak a mennyországban lesz a viszontlátás. A fájdalmas búcsúzás volt első elbukása a ránehezülő kereszt alatt. Nagyon nehéz a kereszt, amelyet görcsösen átölelve vonszolt és nagyon gyenge a női, hitvesi, anyai érzelem, amelyet Isten szívébe oltott. Mégsem a sírás vigasztalta meg, hanem valami más, amiről csak Erzsébet tudott. Ez adott neki erőt, hogy felkeljen és tovább vonszolja a keresztet a mindennapi élet poros országútján.

A tövis fájdalma készítette elő Erzsébetet a legfájdalmasabb hír vételére is. Tudta, hogy újabb megpróbáltatás fog következni. Ezért kért erőt az Úrtól a megpróbáltatásnak keresztény lélekhez illő elviselésére. Zsófia vállalkozott a nehéz szerepre. Csak a megértő anyai szív tudta ennyire gyengéden közölni a gyász hírt. A legfinomabb tapintat ellenére is a reszkető szavak óriási hatást keltettek. Erzsébet elsápadt, majd arcát kezeibe temetve, a sírástól és a szorongó fájdalomtól fuldokolva szívettépő hangon panaszoalta, hogy meghalt mindene; meghalt az egész világ számára. Majd felállt és megindult szobája felé. Előbb csak lassú léptekkel magába mélyedve; majd rendes menetben. Azután sietni kezdett; később rohant. Elfojtott sírása már nem is zokogás, hanem a kétségbeesett jajgatás látszatát keltette. Nem tudott eljutni szobájáig. Rohanás közben összeesett. Úgy vitték fel szobájába. Zsófia sietett hozzá legelőször. Kezében egy gyűrűt szorongatott, majd így szólt:

— Erzsébet, hoztam neked egy gyűrűt. Fiam küldte, hogy őrizd meg halálodig ezt az emléket.

Erzsébet átvette a gyűrűt. Férje pecsétgyűrűje volt. A drágakőbe a töviskoronázott Krisztus feje volt vésvé. Erzsébet megilletődve nézte a gyűrűt hosszú, mély nézéssel. Amint így nézte, megfélekezve minden egyébről, egyszerre csak ugyanazt a benső hangot hallotta, amely egykor a templomban szólt hozzá:

— Erzsébet! Erzsébet! Nemde azt ígérted, hogy türelemmel viseled a megpróbáltatásokat. Most pedig mennyire megzavarodott lelked egy olyan

dolgon, amelynek okát véges értelmekkel felfogni úgysem tudod. Azt akard talán, hogy visszavegyem bizalmam zálogát?

Erzsébet érezte, hogy másodszor bukott el a kereszt alatt. Összeszedte minden erejét és féltve átölelte keresztjét. Felállt és tovább vitte a Kálvária rögös útján. Leírhatatlan csodás változás állott be Erzsébetnek nemcsak belsejében, hanem külsején is. Zsófia örült, hogy a gyűrű így megvigasztalta a bánatos özvegyet. Nem is gondolt arra, hogy Krisztus volt a vigasztaló, az özvegyek és árvák gyámoltója.

Erzsébetnek nagy szüksége volt az erős elhatározásra. A sátán utolsó harcra indult ellene. Minden eszközt felhasznált, hogy az értékes lelket megnyerje magának. Erzsébetnek ugyancsak össze kellett szednie minden erejét, hogy a heves küzdelemben el ne bukják. Az Úr Jézus megengedte ezen megkísértést, hogy ennek tűzében próbálja ki az arany lélek nemességét.

A sátán addig nem nyugodott, míg az embereket a fájdalom kínozza. Feltűzelte a lakmározásnak és a semmittevésnek élő udvaroncokat, akik elhittették Henrikkel, Erzsébet sógorával, hogy a hatalom őt illeti meg. Ennek az volt a természetes következménye, hogy Erzsébetnek és a kis árváknak a régi otthont, a wartburgi várat el kellett hagyniok. Mit érzett Erzsébet a kétszínű, üreslelkű emberek cselekedete miatt, nem tudjuk. Mindenesetre nagyon fájt neki. Talán egyet sem lehetett volna találni közöttük, akivel valami jót ne tett volna. Most pedig feledve mindent, ily gonoszul és kiméletlenül bánnak vele. Annyira nagy volt e fájdalom, hogy még a zimankós hideg idő sem tudta növelni. Csecsemőjét karjaiba vette, két kis gyermeke ruháiba kapaszkodva követte őt s keskeny hegyi ösvényen Eisenachba. Itt ismét meglepetés érte. A város, ahol oly sokat alamiznászkodott, amely őt mindig szerette és ünnepelte, mint egy idegent, nem akarta befogadni. Hiába járkált Erzsébet házról-házra, mindenütt durva szavak, mogorva tekintetek fogadták. A gonoszság gyorsabb volt Erzsébetnél, a lassan botorkáló igazságnál. Mire ő Eisenachba ért, már kihirdették Henrik parancsát, amely megtiltotta, hogy Erzsébetet bárki is befogadja. Végre egy korcsmáros könyörült meg rajta. Házába nem merte befogadni, hanem egy kis kamrában adott neki helyet.

Bútor híján egy szalmacsomóra fektette gyermekeit Erzsébet. Ő maga leült melléjük. Gyermekei már aludtak, az ő szeméire nem jött álom. Ott ült elhagyatva mindenkitől. A durva kegyetlenség és az alávaló hálátlanság keserűséggel töltötte el lelkét. Most bukott el harmadszor a kereszt alatt. De az Úr Jézus kegyelmével elárasztotta a szenvedő Erzsébetet. Erzsébet minden keserűséget felejtve, megadással vitte tovább a megpróbáltatás keresztjét.

Gondolataiban harangszó zavarja meg. A ferencrendi atyák hajnali imára harangoztak. Erzsébetnek villámgyors gondolata támadt. Ezért a sok kegyelemért, amelyet most kapott, hálát kell adni. A templomba sietett;

letérdelt az elé a kereszt elé, amelynél először hallotta az Úr szavait. Lelke mélyéből tört elő az imádság. Kitérta karjait, mint Szent Ferenc és örömmel telt szívvel zengte a hála és köszönet himnuszát az örök Atya Fiának, a dicsőség királyának, Krisztusnak: Téged Isten dicsérünk...

A sátán csatát veszített. Fejveszetteen hagyta el Erzsébetet. Az Úr Jézus pedig örömmel nézte Erzsébet győzelmét.

* * *

Erzsébet sorsa rövidesen megváltozott. Gonosz sógora megjavult és bocsánatért esdekelve minden hibáját jóvátette. Ettől kezdve Erzsébet visszavonultan élt. Visszautasította a császár ajánlatát, aki feleségül akarta venni. Atyja hívásának sem tett eleget. Letette Szent Ferenc harmadik rendjének fogadalmát és az irgalmasság lelki s testi cselekedetének gyakorlásában töltötte napjait. Az alázatos szentéletű nőt már életében több csodával tüntette ki az Úr, amelyek az ő kérésére történtek.

Fiatal volt még, mikor az Úr Jézus a tövisokozta fájdalom türelmes elviselésének mennyei jutalmát megadta neki. Utolsó napjaiban Krisztus szenvedéséről elmélkedett. A feszület volt elmélkedésének tárgya. Az Úr töviskoronázott fejét nézte és boldog mosoly ült az arcán. A korona közepéről hiányzott a tövis. Majd levette tekintetét a feszületről és az égre nézett.

Kedvesen szép éneket hallott mind közelebből. A szentek fehérruhás serege jött érte, hogy jegyeséhez vezesse. Már egész közel voltak hozzá, amikor utoljára felemelte kezét, hogy megáldja összegyűlt rokonait. Azután leengedte kezét és kilehelte hófehér lelkét.

A szentek dicső seregével indult az örök Bíró elé. Együtt énekelte velük a szép éneket, amelyet nem tud más énekelni, csak Isten megdicsőült lelkei. Most is ott éneklő a hozsánnát az Úr trónjánál és imádkozik immár hétszáz esztendeje értünk, szegény magyarokért.

Engesztelő nagy novenánk az idén Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén kezdődik és Hamvazószerdáig tart. A máskor január utolsó hetén tartott engesztelő kilencedet tehát egyesítettük a farsangvégi háromnapos szentségimádással. A novenna közelebbi programját az Örökimádás februári száma hozza, de már most kérjük a budapesti Oltáregyesületeket, hogy szíveskedjenek bejelenteni, milyen módon kívánnak a Központ ezen ájtatosságába bekapcsolódni. (Lehetséges külön csoportos hangos imaóra, szentmise elmélkedéssel és közös szentáldozással, a helyi igazgató úr vezetésével stb.)

Engesztelő nagy kilencedünk sikeréért imákat is nagyon kérünk.

A Budapest-Terézvárosi Flókkoltár-egyesület tizéves jubileuma. 1931 szeptember hó 27-én ünnepelte a terézvárosi flókkoltár-egyesület fennállásának tizéves jubileumát. A jubileumi ünnepség a templomban vette kezdetét, ahol nagy számmal gyűltek egybe a meghívott vendégek, az Oltáregyesületnek többszáz főnyi lelkes gárdája és a plébániának testvéregyesülete, a «Credo» férfi tagjai. A templomi ünnepség szónoka dr. *Mátrai Gyula* pápai káplán, központi ügyvezető-igazgató volt, aki emelkedett szavakban esetelte a hallgatóság előtt az Eucharisztia és a köréje csoportosult Oltáregyesületek magasztos hivatását. Az utána következő litániát a helyi-igazgató tartotta, aki az Oltáriszentséghez mondtott imádságában újból eljegyezte a tagokat a szentségi Jézusnak és az Ő szolgálatának. A templomi ünnepség után a hívő közönség az Oltáregyesület és a Credo zászlaja alatt négyes sorokban átvonult az Érsek-u. 4. sz. alatti iskola tornatermébe, ahol az ünnepély folytatódott. A terem zsúfolásig megtelt, de sajnos, helyszűke miatt még sokan künnrekedtek. Az ünnepséget itt a templomi férfiak éneke vezette be *Kunst Frigyes* karnagy vezényletével. A helyi-igazgató megnyitóját után *Vaszy Györgyné* elnöknő beszámolt a teréz-

városi Oltáregyesület tizéves működéséről:

«Amidőn én, mint a terézvárosi Oltáregyesületnek alapítása óta élén álló elnöknője, rövid beszámolót akarok nyújtani az egyesület tizéves működéséről, előre ki kell jelentenem, hogy ez nem lesz egy nagyszabású adathalmaz és nem lesz öndicséret, hanem csak azoknak a kereteknek a feltüntetése, amelyekben belül az Oltáregyesület a maga csendes, feltűnésnélküli, de nemes misszióját teljesítette és egyben ígéret arra nézve, hogy hivatását a jövőben is teljesíteni fogja.

Mint ismeretes, az Oltáregyesületnek az a célja, hogy a híveket az Oltáriszentség imádságában egyesítse és tagjainak önkéntes adományai-val támogassa a szegény templomokat az istentiszteleti ruhák és kegyeszerek beszerzésében, ugyanakkor azonban gondját viselje a saját temploma felszerelésének is. Ez a hármas cél lebegett azok előtt a lelkes hívek előtt, akik tíz évvel ezelőtt dr. *Toma Imre* akkori terézvárosi segédlelkész kezdeményezésére 1921 február 20-án a terézvárosi Oltáregyesületet megalakították. A megindult buzgó szervezőmunka már egy év múlva szép külső sikerre vezetett; 1922 június 4-én, pünkösd vasárnapján szentelte fel

nagy ünnepélyességgel Pápay Ferenc prépost-plébánosunk a tagok bőkezű adományaiból szerzett egyesületi zászlót, amely köré most már egyre többen sereglettek a plébánia hívei. 1924 május 20-án az alapító igazgató, dr. Toma Imre tokodi plébánossá neveztetvén ki, háromévi áldásos működése után megvált tőlünk. Helyét Ortvai Rezső, a Szent István-Bazilika mostani plébánosa foglalta el, aki szintén lelkesen buzgólkodott az Egyesület kibővítése érdekében. Két év mulva nagy elfoglaltsága miatt lemondott tisztségéről s azóta Fischer Lajos s.-lelkész vezeti, mint igazgató Egyesületünket. Jelenleg a tagok száma 228, akik igazgatónk vezetése alatt igyekeznek a kitűzött hármas feladat minél tökéletesebb teljesítésére.

Az első cél, amely egyben az alapot szolgáltatja, az Oltáriszentség szeretetében és imáadásában tömöríteni a tagokat, bennük egy kollektív lélek kialakulását szorgalmazni. Ezt a célt szolgálják a minden hónap első hétfőjén este 7 órai kezdettel tartott havi gyűlések, amelyeken egyesületi igazgatónk konferencia-beszédeket mond és az Eucharisztia életjelentőségét magyarázva, teljesen összeforraszt bennünket a szent-ségi Jézus gondolat- és érzésvilágával. Ezeket az — hogy úgy mondjam — elméleti órákat karöltve kíséri a tagok gyakorlati tevékenysége. Minden hónapban előre kitűzött időben egyórás szentségimádat végzünk akár odahaza, akár a tabernákulum előtt; minden hónap első péntekén reggel 1/27 órakor közös szentáldozáshoz járulunk és minden hónap első vasárnapján reggel 1/27 órától 11 óráig közös szentségimádat is tartunk, amikor a szentélyben négy-négy tagunk félóránként felváltva tart tiszteletőrséget az Eucharisztia előtt. Hogy ez a

hitéleti munka mit jelent az egyéni tökéletesség és jellemfejlesztés terén, mit jelent a mai nehéz gazdasági viszonyok között annyira szükséges lelkierő és kitartás megalapozásához és fenntartásához, azt csak azok tudják igazán megérteni, akik ezt a lelki munkát állhatatosan végzik és annak sikereit önmagukon tapasztalják. Kifelé pedig megvált az a haszna — s ezt oltáregyesületi beszámolóinkban hangsúlyozottan kell kiemelni —, hogy az oltáregyesületi élet megteremtette plébániánknak bensőségesebb hitéletét, vonzó például szolgált és üdvös hatást gyakorolt a hívek nagy tömegére, csirázó magvát képezte és fogja képezni továbbra is ezen a plébánián, annak a lelki újjászületésnek, Krisztusban való megújulásnak, amelyre a mai társadalomnak, ha elpusztulni nem akar, az egész világon szüksége van.

Ehhez a hitéleti munkához hozzájárult az Egyesület hitbuzgalmi tevékenysége. Ez egyrészt abban állott, hogy a plébániának reprezentatív ünnepesein, a feltámadási és úrnapi körmeneteken, továbbá az országos jellegű ünnepeken, a katolikus nagygyűlés és Jézus Szíve-körmeneteken, valamint a Szent Imre-jubileum valamennyi nyilvános nagy összejövetelén zászlónk alatt testületileg vettünk részt. Másrészt mi állítottuk fel és díszítettük az úrnapi oltárokat, ünnepek előtt közreműködtünk a templom takarításában, javítottuk és jókarban tartottuk az istentiszteleti ruhákat. A hitbuzgalmi tevékenység sorából külön ki kell emelni az Oltáregyesületünk tagjainak önfeláldozó munkásságát a tavalyi népmisszió előkészítésében. Tagjaink előzetes beosztás alapján végigjártak plébániánk területén minden házat és lakásról-lakásra kopogtatva buzdították a híveket a misszió való részvételre. Szép elégtétel számunkra,

hogy a misszió sikeréhez, sok léleknek Istennel való kibéküléséhez felvilágosító és buzdító munkánkkal hozzájárultunk. Két évvel ezelőtt résztvettünk abban az országos akcióban, amely XI. Pius pápa arany-miséje alkalmával a pogány miszsiók egyházi felszerelése javára gyűjtést rendezett. Tagjaink örömmel vállalták a gyűjtés nehéz munkáját, amelynek végösszege 716.30 volt.

Legutoljára hagytam azt, ami voltaképp az Oltáregyesület elsődleges céljai közé tartozik: a szegény templomok támogatását. Évről-évre beküldtük az Oltáregyesületi Központnak a tagdíjakból és önkéntes adományokból befolyt összegeket, amelyekből a központi Egyesület istentiszteleti ruhákat és kegyszereket készíttetett és azokat szegény templomoknak adományozta. Hogy melyek azok a templomok, ahol a mi filléreinkből adományozott felszereléssel mutatják be a legszentebb áldozatot az Úrnak, nem tudjuk, de az biztos, hogy száz meg ezer hívő részére tettük lehetővé lelkihiúságának és igényeinek kielégítését, sok vidéken járultunk hozzá az Isten dicsőségének emeléséhez és sok száz meg ezer ajak áldja bennünk az ismeretlen adakozót s ami még jelentősebb, imádkozik értünk az Istenhez.

Ez az értünk mondott imádság legyen egyelőre a jutalma azoknak, akik az elmúlt tíz évben tevékeny tagjai voltak Oltáregyesületünknek; a végleges és örökké tartó jutalmat az igazságos Isten fogja majd az ítéleten kiosztani.

Szolgáljon ez a rövid beszámoló buzdításul a régi tagok további lelkes működésére és szerezzen Egyesületünknek ugyanilyen buzgóságú új tagokat is, akiket mindenkor szeretettel várunk».

Az elnöknő beszámolóját lelkesen megtapsolta a hallgatóság, amelynek soraiban ott volt dr. Csupor József m. kir. kormányfőtanácsos, egyházközségi világi elnök családjával és az egyházközség vezetőségével. Következett Sebestyen Jenő hittanár veitettképes előadása az Oltáriszentségről. Szébbnél-szebb képekben mutatta be az Eucharisztia őszövségi előképeit, Krisztus életének az isteni Szentségre vonatkozó részeit, a katakombák eucharisztikus életét, a szentmise misztikus áldozatát, a rejtett külsőben járó Megváltó jelentőségét az emberi élet különböző mozzanataiban és fordulópontjain, végül a világhírű eucharisztikus kongresszusok színpompás felvonulásait. Kedves meglepetést keltett, hogy az előadás végén egyszerre csak megjelent a veitővásznon a mi plébániánk úrnapi körmeneteinek több részlete, amelyeket a nézőközönség nagy örömmel fogadott, hisz úgyszólván mindenki magára ismert a jól sikerült felvételeken. A meglepetést Kunst Frigyes templomi karnagy szerezte, aki nemcsak a diaprojektíveket készítette, hanem a veitítés munkáját is végezte. Azt a mély megilletődést, amelyet ez az előadás: «Az Eucharisztianak diadalmenete a világtörténelmen keresztül» a hallgatóságban kiváltott, híven tükrözte vissza Pápay Ferenc prépost-plébános ünnepi beszéde, amely telve volt könnyes megindultsággal és elragadtatással az Úr Krisztus drága öröksége fölött. A helyi-igazgató zárószavai után a férfiak művészi énekszáma fejezte be a jubileumi ünnepséget, amelyről mindenki egy felejthetetlenül szép nap emlékével távozott.

Fischer Lajos
helyi-igazgató.

Felölős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.